

ANY XVI

LA GRALLA

PUBLICACIÓ SETMANAL

NUM. 770

MADRID !!

Madrid és avui l'obsessió de tots. En aquesta lluita cruenta que les dues concepcions de la vida humana sostenen en terres d'Ibèria, la possessió de la vila de Madrid pels generals facciosos sembla ésser qüestió de vida o mort.

Nosaltres tenim fe en el poble de Madrid. I en tenim en les milícies que amb les banderes flamejants de Catalunya i de València i de tots els pobles del litoral són a ajudar el poble heròic. I tenim l'esperança que l'allau de salvatges i mercenaris no entraran a la capital de la República.

Però, tot i que fallés la nostra fe i s'esvaïssin les nostres esperances, no creiem que la possessió de Madrid per les hordes del feixisme determini el triomf de la força brutal damunt dels ideals de llibertat pels quals lluita heroicament el poble ibèric. Al feixisme encara li caldria vèncer Catalunya i les terres de Llevant i de Bascònia i la d'Astúries, invencible.

No; el feixisme no vencerà. No vencerà, ni tan sols al poble autèntic de Madrid, que li ha barrat el pas als afores de la capital, i si és precís, farà un baluard de cada carrer i plaça i un reducte de cada casa i de cada habitació.

Els generals traïdors només en coneixen un de Madrid: el seu. El Madrid avorrit dels catalans motejats de separatistes. El Madrid gaudul i viciós dels aristòcrates i dels *señoritos*, dels militars i dels oficinistes que no saben què cosa és treballar, dels *chulos* i dels buròcrates, dels grans terratinents i dels que feien d'*administradores*, de les vides pensionades i dels que cobren tota mena de vitalicis i de pensions...

Aquest Madrid dels cafès sempre abarrotats de gent fàcil d'acomodarse a totes les situacions per a seguir fent frases i anar tirant de la rendeta; el Madrid dels arrivistes aficionats als *chistes* i als *colmos*; en fi el Madrid de la «cinquena columna», aquest és segur que hauria obert les portes i els braços als le-

gionaris i a les *mehallas* matroquines i a la xusma incivil dels requetés... Són pobre gent que mai no han pensat en el que és una guerra i en la sort que espera als habitants d'una ciutat envaïda per les tropes desfermades...

Aquells generals espanyols, que d'Espanya només en coneixen la vida de caserna i les comoditats dels privilegis de casta que gaudien, han comptat només amb aquest Madrid seu, el que ells coneixen de quan llepaven la reialesa...

Però és que hi ha un altre Madrid. Hi ha el Madrid civil de la «Casa del Pueblo». El Madrid del socialisme i del sindicalisme i la intel·lectualitat de l'Ateneu. El Madrid de *Juan José* i de *Julián*, el poeta de *Dicenta* i l'impressor de la

«Verbena», i el d'aquells desarrapats que Goya immortalitzà amb els seus aigüaforts arran de la gesta heroica del 2 de maig.

Aquest Madrid dels obrers i de les modistes, aquest autèntic poble de Madrid, que treballa i sofreix—que és el nostre,—és el que ara lluita aferrissadament a la serra i a les carreteres i als camins, i és el que es jugarà la vida perquè les seves dones i els seus fills no morin ni els vegin morir a ells assassinats com gossos per les turbes folles de la carlinada.

Nosaltres, els catalans, tenim la fe posada en aquest poble de Madrid germà nostre que lluita i que sofreix fins el sacrifici i mantenim viva l'esperança del seu triomf, que serà el nostre, que serà el de tots i que senyalarà l'hora gloriosa de l'alliberament de l'esclavatge de tota la gran família proletària dels pobles d'Ibèria.

LA VIDA AL FRONT

El barber es dedica a la correspondència.

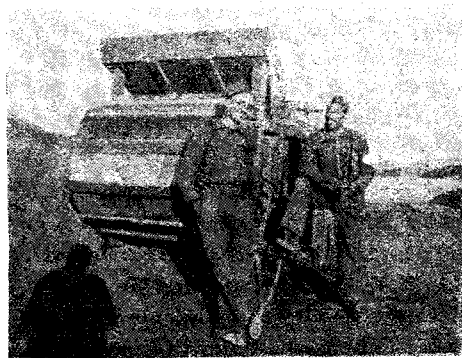
Una trinxera a la posició Hernández-Royo

Zanotti, el brau italià abillat amb una pell de bèstia

En Serres i En Ter. Aquest llueix un elegant frac feixista de Cuarte

En Cumella i En Brau en un moment de repòs

Fot. Merino